

Arrest

nr. 154 173 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van 23 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2014 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 juni 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. De gemachtigde beslist op 23 juni 2014 om de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen van 23 juni 2014 een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing in bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 154 172 van 8 oktober 2015 wordt dit beroep verworpen.

Op 23 december 2014 treft de gemachtigde nogmaals twee beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat om de eerste en de tweede bestreden beslissing. Deze beslissingen werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 10 februari 2015.

De eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de eerste verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: J(...), P(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nepal

+ kind: J(...), P(...) geboren op 20.12.2011

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Met de informatie waarover wij beschikken, blijkt dat mevrouw reeds geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Mevrouw betekende op 18.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een toegestaan uitstel tot 29.12.2013. Mevrouw had daarna gevolg moeten geven aan deze instructie, maar weigerde hieraan gevolg te geven. Bovendien startte mevrouw een nieuwe procedure op (artikel 9bis) om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart. Mevrouw wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielprocedure die zij opstartte. Mevrouw wist dat in geval van een negatieve beslissing zij terug diende te keren naar haar land van herkomst of een ander land waar ze kan verblijven.“*

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de tweede verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: J(...), A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Met de informatie waarover wij beschikken, blijkt dat mijnheer reeds geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Mijnheer betekende op 18.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een toegestaan uitstel tot 29.12.2013. Mijnheer had daarna gevolg moeten geven aan deze instructie, maar weigerde hieraan gevolg te geven. Bovendien startte mijnheer samen met zijn partner een nieuwe procedure op (artikel 9bis) om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart. Mijnheer wist dat zijn verblijf enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielprocedure die hij opstartte. Mijnheer wist dat in geval van een negatieve beslissing hij terug diende te keren naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij kan verblijven samen met zijn partner en kind.”

Op 23 december 2014 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekers een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissingen. Zij werden, onder de vorm van bijlagen 13sexies, tezamen met de overige bestreden beslissingen aan de verzoekers ter kennis gebracht.

De derde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de eerste verzoekster, bevat de volgende motieven:

“INREISVERBOD

mevrouw die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: J(...) P(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nepal*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 18.09.2013 met uitstel tot 29.12.2013, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij na het betekenen van dit bevel een aanvraag 9bis ingediend op 09.04.2014. Mevrouw en haar partner toonden niet aan dat ze werkelijk het slachtoffer zouden worden in geval van terugkeer van foltering of een mensonwaardige behandeling waardoor artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. Hun vermeende bloedverwantschap als neef en nicht werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en ongeloofwaardig bevonden. Betrokkenen legden onder meer geen enkel officieel document voor waaruit de familiale verwantschap zou blijken/ waaruit hun eventuele bloedband zou kunnen afgeleid worden. Dat hun familiale verwantschap niet geloofwaardig is blijkt ook uit de zeer beperkte kennis over elkaars ouders en andere familieleden. Mevrouw kende ook de geboortedatum van haar eigen partner niet. Ook aan het langdurige karakter van hun relatie werd geen geloof gehecht, evenmin als aan de beweerde problemen omwille van hun relatie. Betrokkenen gingen bovendien in beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen maar gingen niet in op de uitnodiging om gehoord te worden waardoor het beroep werd verworpen. Betrokkenen worden niet weerhouden een aanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, zelfs niet tijdens de termijn van het inreisverbod, maar betrokkenen dienen dan wel eerst een aanvraag in te dienen om het inreisverbod op te heffen. De elementen van integratie waaronder werkverleden en Nederlandse taal kunnen aan de bevoegde diplomatieke of consulaire post worden voorgelegd. Dat hun kind in België is geboren betekent niet dat het voor het kind daardoor onmogelijk is geworden om in het land van herkomst van de ouders op te groeien. Het kind is nu 3 jaar. Betrokkenen wisten dat hun verblijf precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielpprocedure die zij opstartten. Betrokkenen wisten evenzeer dat zij België dienden te verlaten indien noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming zou worden toegekend. Het komt in de eerste plaats betrokkenen toe om een einde te maken aan hun onwettig verblijf en de instructie om het grondgebied te verlaten vrijwillig op te volgen. Dat mevrouw geen onderkomen meer heeft in Nepal is ongeloofwaardig. Haar ouders, haar zus D(...) M(...) en haar broer R(...) wonen nog steeds volgens haar eigen verklaringen in Nepal".

De vierde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de tweede verzoeker: is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

*Naam, voornaam: J(...), A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nepal*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 18.09.2013 met uitstel tot 29.12.2013, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij na het betekenen van dit bevel een aanvraag 9bis ingediend op 09.04.2014. Mijnheer en zijn partner

toonden niet aan dat ze werkelijk het slachtoffer zouden worden in geval van terugkeer van foltering of een menonwaardige behandeling waardoor artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. Hun vermeende bloedverwantschap als neef en nicht werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en ongeloofwaardig bevonden. Betrokkenen legden onder meer geen enkel officieel document voor waaruit de familiale verwantschap zou blijken/ waaruit hun eventuele bloedband zou kunnen afgeleid worden. Dat hun familiale verwantschap niet geloofwaardig is blijkt ook uit de zeer beperkte kennis over elkaars ouders en andere familieleden. Mevrouw kende ook de geboortedatum van haar eigen partner niet. Ook aan het langdurige karakter van hun relatie werd geen geloof gehecht, evenmin als aan de beweerde problemen omwille van hun relatie. Betrokkenen gingen bovendien in beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen maar gingen niet in op de uitnodiging om gehoord te worden waardoor het beroep werd verworpen. Betrokkenen worden niet weerhouden een aanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, zelfs niet tijdens de termijn van het inreisverbod, maar betrokkenen dienen dan wel eerst een aanvraag in te dienen om het inreisverbod op te heffen. De elementen van integratie waaronder werkverleden en Nederlandse taal kunnen aan de bevoegde diplomatieke of consulaire post worden voorgelegd. Dat hun kind in België is geboren betekent niet dat het voor het kind daardoor onmogelijk is geworden om in het land van herkomst van de ouders op te groeien. Het kind is nu 3 jaar. Betrokkenen wisten dat hun verblijf precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielpprocedure die zij opstartten. Betrokkenen wisten evenzeer dat zij België dienden te verlaten indien noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming zou worden toegekend. Het komt in de eerste plaats betrokkenen toe om een einde te maken aan hun onwettig verblijf en de instructie om het grondgebied te verlaten vrijwillig op te volgen. Dat mijnheer geen onderkomen meer heeft in Nepal is ongeloofwaardig. Zijn ouders, zijn broer Y(...) en zijn zus T(...) wonen nog steeds in Nepal".

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7, §1 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK).

Het middel, in vier middelenonderdelen uiteengezet, wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) en bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden. De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 van het EVRM en art 3 van het IVRK geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Nepal en gedurende twee jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mogen betreden.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van DVZ getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Men gaat flagrant voorbij aan het feit dat hun beroepsprocedure aangaande hun negatieve beslissing mbt hun regularisatie op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet nog lopende is.

Dat zij het recht hebben hieromtrent eerst een beslissing te ontvangen!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien herhaalt men in de motivering van het inreisverbod louter de motivering van hun negatieve beslissing aangaande hun regularisatieaanvraag.

Dat dit geen afdoende motivering kan vormen, eens te meer daar het beroep van verzoekers aangaande deze regularisatieaanvraag nog lopende is en er bijgevolg nog over geoordeeld dient te worden.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat het kind van verzoekers: J(...) D(...) (geboren op 20.12.2011 te Gent), niet vermeld wordt op de bijlage 13.

Meer nog, de bijlage 13 van verzoekster vermeldt de volgende gegevens voor kind: "J(...), P(...) geboren op 20.12.2011".

Verzoekers hebben geen kind dat P(...) heet! Dit is flagrant fout!

Worden verzoekers geacht hun kind achter te laten in België, gedurende 2 jaar?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Uit het administratief dossier van verzoekers blijkt immers zeer duidelijk dat verzoekers een kind hebben en dat zij een effectieve gezinscel vormen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

" Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

Dat verwerende partij in het verleden hierover reeds is teruggefloten en men nu standaard een inreisverbod van twee jaar oplegt, echter nog steeds zonder enige afweging te maken in het dossier van verzoekers.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Louter de duur van het inreisverbod aanpassen om een vernietiging te vermijden is niet voldoende, men dient een afweging te maken in het dossier van verzoekers.

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden!

Alle elementen aangehaald in het dossier van verzoekers zijn wel degelijk redenen om hen te regulariseren.

Hun langdurig legaal verblijf, hun blijk van integratie, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd hebben en dat een eventuele terugkeer naar Nepal een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken en het feit dat het kind van verzoekers hier geboren is, hier opgroeit en niets anders kent dan de Belgische cultuur en gewoontes, zorgen ervoor dat verzoekers wel degelijk geregulariseerd dienen te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat de beslissingen dienen geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

III.2. schending van art 3 van het EVRM

Indien verzoekers terug naar hun land van herkomst dienen te keren en twee jaar niet meer naar België mogen komen, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekers dienden Nepal immers te ontvluchten uit schrik voor hun leven.

Dat het dan ook van levensbelang is voor verzoekers dat ook het inreisverbod vernietigd wordt.

Verzoekers vormen een doelwit omwille van hun relatie die strafbaar is in Nepal.

Doch faalt de verwerende partij erin hier rekening mee te houden. Dat dit onzorgvuldig is van DVZ.

Men verwijst louter naar de asielprocedure van verzoekers.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?! Het lijkt wel alsof zij de beoordeling van het CGVS klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig onderzoek te verrichten.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Nepal zeer onveilig is voor verzoekers. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor hun fysieke integriteit.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van geruime tijd geleden een accuraat beeld geeft over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoekers.

Dat deze motivering dan ook onaanvaardbaar is voor verzoekers!

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een inreisverbod af.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekers dienen terug te keren. Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De regularisatieaanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

III.3. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoekers zijn in beroep gegaan tegen de beslissing dd. 23.06.2014 van DVZ aangaande hun regularisatieaanvraag op basis van art 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat dit beroep werd ingesteld door hun raadsman.

Dat verwerende partij weet heeft van het feit dat verzoekers een regularisatieaanvraag hebben ingediend, doch flagrant voorbij gaat aan het feit dat hun beroepsprocedure nog lopende is.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kunnen zij België niet verlaten. Zij wensen immers aanwezig te zijn gedurende de zitting.

Dat verzoekers het recht hebben op deze zitting persoonlijk aanwezig te zijn.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij hebben het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wensen te laten vertegenwoordigen door hun raadsman, maar zelf aanwezig wensen te zijn op de zitting.

Dat zij het recht hebben om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat zij zich beroepen op artikel 6 van het EVRM dat zij recht hebben op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kunnen verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht hebben om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en hun rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die dit beroep inhouden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

III.4. Schending van van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Het kind van verzoekers heeft het recht om verzoekers te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft recht op een relatie met verzoekers, verzoekers kunnen niet terugkeren naar Nepal en hun kind gewoon achterlaten!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekers het recht heeft een band met verzoekers te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld en haar belangen en zelfs haar bestaan gewoon genegeerd!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

DVZ dient rekening te houden met het kind van verzoekers en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs, men vermeldt een kind op het bevel om het grondgebied te verlaten dat het hunne niet is.

Het feit dat het kind van verzoekers niet vermeld staat op de beslissingen, zorgt er bovendien reeds voor dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 dd. 21.02.2013 stelt het volgende: “ De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

Ook arrest nr. 136 751 van 21.01.2015 stelde onlangs nog het volgende:

“Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers’ kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld.(...) Waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekers, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

Dat het duidelijk is dat verzoekers de kans moeten krijgen om de opvoeding van hun kind op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Nepal en het opgelegde inreisverbod een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van het kind.

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is. Dit is dan ook onaanvaardbaar!”

3.1. In een eerste middelenonderdeel voeren de verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het bestuursrecht kent geen uniek en enig “beginstel van behoorlijk bestuur” maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers duiden in het eerste middelenonderdeel wel dat er schending zou voorliggen van het zorgvuldigheidsbeginstel, het redelijkheidsbeginstel en het vertrouwensbeginstel, doch zij lichten niet toe welke overige beginselen van behoorlijk bestuur precies door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden.

Het enige middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de verzoekers zich in het algemeen beroepen op een schending van “alle beginselen van behoorlijk bestuur”.

De verzoekers stellen voorts dat de motivering van de bestreden inreisverboden niet afdoende is. Deze kritiek kan in verband worden gebracht met de in de aanhef opgegeven schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991, bepalingen die de verweerder inderdaad opleggen om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekers putten een eerste argument uit het feit dat de bestreden beslissingen werden genomen terwijl hun beroep tegen de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende was. De verzoekers stellen dat zij het recht hebben hieromtrent eerst een beslissing te ontvangen.

Het standpunt dat een uitspraak omtrent het beroep tegen de negatieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet voorliggen alvorens de gemachtigde kan overgaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en/of een inreisverbod, vindt echter geen enkele steun in de vreemdelingenwet. Tegen de negatieve beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een beroep worden ingesteld bij de Raad, doch dit beroep is niet opschortend. De beslissing van 23 juni 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een bestuurlijke beslissing die dient te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen zolang deze niet werd vernietigd (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Het betoog van de verzoekers kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoekers voorts stellen dat niet hun kind maar een ander kind op de bijlage 13 wordt vermeld, stelt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk aangeeft te zijn getroffen zowel ten aanzien van mevrouw J(...) P(...), de eerste verzoekster, als ten aanzien van haar kind (“+kind”), waarbij weliswaar op foutieve wijze opnieuw de voornaam van de eerste verzoekster wordt vermeld doch waarbij op correcte wijze wordt verwezen naar de familienaam en de geboortedatum van het kind. Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de overname van de voornaam van de eerste verzoekster een louter materiële vergissing betreft. De verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden uit de vermeldingen van de eerste bestreden beslissing niet te kunnen begrijpen dat het om hun kind J(...) D(...) gaat. De materiële mislag betreffende de voornaam van het kind van de verzoekers is niet van aard de eerste bestreden beslissing te vitiëren (cf. RvS 25 mei 2009, nr. 193.470). Uit de bestreden beslissingen kan niet blijken dat de verzoekers hun kind zouden moeten achterlaten in België. In tegendeel blijkt dat de gemachtigde aangeeft dat het betrokken kind samen met de moeder het land dient te verlaten, zodat wel degelijk met

de eenheid van gezin rekening werd gehouden. Van enige onredelijke besluitvorming is wat dit betreft dan ook geen sprake.

Met de vage bewering dat de gemachtigde nagelaten heeft om alle elementen in het dossier grondig te onderzoeken en in rekening te nemen, tonen de verzoekers voorts niet concreet aan dat de gemachtigde enig relevant gegeven ten onrechte buiten beschouwing zou hebben gelaten. De verzoekers gaan niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissingen en zij tonen niet aan waarin precies de beweerde onzorgvuldigheid zou zijn gelegen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De uiteenzetting van de verzoekers dat de eerder aan hen opgelegde inreisverboden van drie jaar werden vernietigd en dat thans een inreisverbod met een geldingstermijn van twee jaar wordt opgelegd zonder enige afweging te maken en onderzoek te voeren van de elementen van het dossier, kan niet dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel zodat dit beginsel niet op dienstige wijze wordt aangevoerd.

De kritiek van de verzoekers slaat eerder op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienaangaande wijst de Raad er op dat de verzoekers geheel voorbij gaan aan de uitvoerig gemotiveerde beslissingen waarbij hen een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd.

Het inreisverbod getroffen ten aanzien van de eerste verzoekster bevat de volgende afweging:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 18.09.2013 met uitstel tot 29.12.2013, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij na het betekenen van dit bevel een aanvraag 9bis ingediend op 09.04.2014. Mevrouw en haar partner toonden niet aan dat ze werkelijk het slachtoffer zouden worden in geval van terugkeer van foltering of een mensonwaardige behandeling waardoor artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. Hun vermeende bloedverwantschap als neef en nicht werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en ongeloofwaardig bevonden. Betrokkenen legden onder meer geen enkel officieel document voor waaruit de familiale verwantschap zou blijken/ waaruit hun eventuele bloedband zou kunnen afgeleid worden. Dat hun familiale verwantschap niet geloofwaardig is blijkt ook uit de zeer beperkte kennis over elkaars ouders en andere familieleden. Mevrouw kende ook de geboortedatum van haar eigen partner niet. Ook aan het langdurige karakter van hun relatie werd geen geloof gehecht, evenmin als aan de beweerde problemen omwille van hun relatie. Betrokkenen gingen bovendien in beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen maar gingen niet in op de uitnodiging om gehoord te worden waardoor het beroep werd verworpen. Betrokkenen worden niet weerhouden een aanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, zelfs niet tijdens de termijn van het inreisverbod, maar betrokkenen dienen dan wel eerst een aanvraag in te dienen om het inreisverbod op te heffen. De elementen van integratie waaronder werkverleden en Nederlandse taal kunnen aan de bevoegde diplomatieke of consulaire post worden voorgelegd. Dat hun kind in België is geboren betekent niet dat het voor het kind daardoor onmogelijk is geworden om in het land van herkomst van de ouders op te groeien. Het kind is nu 3 jaar. Betrokkenen wisten dat hun verblijf precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielprocedure die zij opstartten. Betrokkenen wisten evenzeer dat zij België dienden te verlaten indien noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming zou worden toegekend. Het komt in de eerste plaats betrokkenen toe om een einde te maken aan hun onwettig verblijf en de instructie om het grondgebied te verlaten vrijwillig op te volgen. Dat mevrouw geen onderkomen meer heeft in Nepal is ongeloofwaardig. Haar ouders, haar zus D(...) M(...) en haar broer R(...) wonen nog steeds volgens haar eigen verklaringen in Nepal".

Het inreisverbod dat aan de tweede verzoeker wordt opgelegd is op analoge wijze gemotiveerd. De verzoekers gaan nergens in op de concrete vaststellingen die deze beslissingen onderbouwen en geenszins blijkt dat de gemachtigde zich ertoe zou hebben beperkt de geldingstermijn van drie jaar naar twee jaar terug te brengen zonder enig onderzoek van het dossier van de verzoekers. Verzoekers' betoog mist feitelijke grondslag.

Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij het opleggen van de bestreden inreisverboden louter de motieven van de negatieve beslissing inzake de regularisatieaanvraag zou hebben herhaald.

De verzoekers blijken geheel voorbij te gaan aan de concrete motieven van de bestreden inreisverboden en tonen niet aan dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn noch tonen zij aan op welke wijze deze concrete motieven zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juni 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Waar de verzoekers tot slot stellen dat hun langdurig verblijf, hun integratie, enz. ... ervoor zorgt dat zij toch geregulariseerd dienen te worden, merkt de Raad op dat deze kritiek de beslissing tot onontvankelijkheid van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dus niet de wettigheid van de thans bestreden beslissingen betreft. Bovendien komt deze kritiek neer op opportuiniteitskritiek, waarop de Raad als annulatierechter niet kan ingaan. Het desbetreffende betoog is dan ook niet dienstig.

3.2. In een tweede middelenonderdeel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Uit hun uiteenzettingen blijkt dat zij tevens doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekers menen dat het niet volstaat te verwijzen naar hun asielprocedure en stellen dat zij Nepal dienden te ontvluchten uit schrik voor hun leven omdat zij een doelwit vormen nu hun relatie er strafbaar is. De verzoekers menen dat het onredelijk is om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde asielinstanties niet gewettigd is en verwijten het de gemachtigde niet zelf te hebben onderzocht of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Ook hier kan de Raad de verzoekers niet volgen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvraag van de verzoekers waarbij ze de bovenstaande argumenten reeds hadden aangehaald werd verworpen door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissingen van 29 augustus 2013. Deze beslissingen zijn definitief, nu het beroep van de verzoekers bij 's Raads arrest nr. 115.519 van 12 december 2013 werd verworpen. De commissaris-generaal oordeelde als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Nepal heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u in Nepal problemen kende met uw familie en die van uw partner als gevolg van uw relatie met J(...) P(...), daar zij uw nicht is en jullie dus bloedverwanten van elkaar zijn.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat, zowel wat u betreft als uw partner, een aantal elementen met betrekking tot de door jullie uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van jullie vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ondermijnen. U verklaarde dat jullie vanuit Nepal met de bus naar Delhi (India) zijn vertrokken, waar jullie het vliegtuig naar Frankrijk namen. Van daaruit reisden jullie samen per auto naar België. Jullie kregen daarbij de hulp van twee smokkelaars (CGVS, p.9-11). Ik stel echter vast dat waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u voor u en uw partner samen hiervoor 16.000.000 Nepalese roepies betaalde (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 34), u op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde dat u hiervoor 100.000 Indische Roepies betaalde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat 100.000 Indische roepies gelijk is aan 16.000.000 Nepalese roepies (CGVS, p.9). Dit klopt echter niet daar 100.000 Indische roepies het equivalent is van 156.603 Nepalese Roepies. U verklaarde tevens dat zowel u als uw partner vanuit Delhi met een vals paspoort hebben gereisd (CGVS, p.9). Ik stel echter vast dat u en uw partner

evenwel maar een beperkt aantal details konden geven over de identiteitsgegevens vermeld in deze valse paspoorten. Zo wisten jullie enkel onder welke naam jullie reisden. Jullie kenden echter niet de geboortedatum en -plaats, noch de nationaliteit, noch de geldigheidsduur vermeld in jullie paspoort (CGVS, p.11 en CGVS partner, p.9). Evenmin wisten jullie of jullie paspoort een visum bevatte. Dat jullie niet op de hoogte gebracht werden van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat jullie meer details zou kunnen verstrekken over de door jullie gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Jullie verklaarden weliswaar dat het de smokkelaar was die jullie paspoorten altijd bijhield en toonde aan de paspoortcontroles, zowel in Delhi als in Frankrijk (CGVS, p.10-11 en CGVS partner, p.8). Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden. Uit bovenstaande informatie blijkt immers tevens dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Het is dan ook uitgesloten dat iemand anders jullie paspoorten zou voorleggen aan de douanebeambte. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat noch u, noch uw partner het minste bewijs kon aanbrengen van de door jullie uw beweerde reisroute. Jullie konden bijvoorbeeld noch jullie (valse) paspoorten, noch jullie bustickets, noch vliegtuigtickets, noch jullie bagagelabels neerleggen (CGVS, p.11 en CGVS partner, p.9).

Verder dient opgemerkt te worden dat noch u, noch uw partner jullie identiteit aannemelijk hebben gemaakt. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Zo konden noch u, noch uw partner jullie citizenshipcard en/of paspoort voorleggen (CGVS, p.8-9 en CGVS partner, p.7). Jullie verklaarden nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt en zegden dat jullie citizenshipcards verloren gingen in een brand in jullie appartement in België. Ik stel echter vast dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaarde in Nepal nooit over een citizenshipcard te hebben beschikt (verklaring, Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 21). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat een vriend u dit opstuurde, waarna u echter verklaarde dat uw smokkelaar uw citizenshipcard terug gegeven had nadat hij deze eerder van u had afgenomen (CGVS, p.8-9). Gelet op voorgaande bemerkingen dient vastgesteld te worden dat u en uw partner moedwillig identiteitsdocumenten achterhouden voor de Belgische autoriteiten en kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan jullie bewering familie van elkaar te zijn. Jullie konden bovendien geen enkel ander officieel document voorleggen waaruit deze familiale verwantschap blijkt (CGVS, p.6 en CGVS partner, p.6). Zowel u als uw partner legden weliswaar een schoolcertificaat neer van de 'Shree Jana Vikash Lower Secondary School' waaruit blijkt dat jullie daar gestudeerd hebben. Schoolattesten kunnen echter geenszins weerhouden worden als identiteitsdocumenten, noch als documenten waaruit een eventuele bloedband kan afgeleid worden. Uw partner legde bijkomend een bewijs van inschrijving van uw zoon J(...) D(...) in het wachtregister van de stad Gent neer (CGVS partner, p.7). Ik dien echter vast te stellen dat dergelijk attest evenmin uitsluitend geeft over de identiteit van zowel u als uw partner, noch over de familiale verwantschap tussen jullie beiden.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde familiale band (neef en nicht die elkaar al een heel leven lang kennen) (CGVS, p.4 en CGVS partner p.4) blijkt te meer uit de vaststelling dat jullie over elkaar en elkaars (en dus eigen) familie een beperkte kennis hebben. Zo moest u tot twee maal toe het antwoord schuldig blijven toen u naar de namen van uw partners' ouders werd gevraagd (CGVS, p.5 en p.15), hetgeen uiterst merkwaardig is daar u verklaarde dat uw partner de dochter van de broer van uw vader is (CGVS, p.4). Voorts verklaarde u dat haar vader (en dus uw oom) twee broers en één zus heeft (CGVS, p.5), terwijl uw partner daarentegen verklaarde dat haar vader slechts één broer en één zus heeft (CGVS, partner, p.3). Ook uw partner verklaarde trouwens dat uw vader (en dus haar oom) slechts één broer en één zus heeft (CGVS partner, p.4), terwijl u daarentegen verklaarde dat uw vader twee broers en één zus heeft (CGVS, p.5). Voorts stel ik vast dat u niet eens de exacte geboortedatum van uw partner kende. U stelde dat zij in 2037 (1980-1981) geboren was maar dat u niet weet in welke maand en op welke dag omdat u de verjaardag van uw partner niet viert (CGVS, p.7). Ik stel echter vast dat uw partner daarentegen verklaarde dat zij geboren is op 12.05.2037 (28 augustus 1980) (CGVS partner, p.3) en-dat u dit wel degelijk weet daar u haar elk jaar opnieuw een gelukkige verjaardag wenst

(CGVS partner, p.6). Daarnaast stel ik vast dat hoewel u verklaarde dat uw partner in Nepal nooit heeft gewerkt (CGVS, p.7), zij daarentegen verklaarde dat zij in Nepal vier jaar werkzaam was bij een elektriciteitsfirma en dit tot aan haar vertrek te België (CGVS partner, p.6). Gezien jullie verklaring elkaar al een leven lang te kennen en zowel familie van elkaar als een koppel te zijn mag redelijkerwijze worden verwacht dat jullie bovenstaande informatie over elkaar correct kunnen weergeven.

Gelet op het feit dat er zowel aan jullie familiale verwantschap, als aan het langdurige karakter van jullie relatie geen geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie beweerde problemen omwille van jullie relatie. Dit blijkt voorts uit het gegeven dat uw verklaringen en deze van uw partner omtrent wat er gebeurde toen jullie familie op 12.05.2067 (28 augustus 2010) een bijeenkomst hadden in uw partners' huis tegenstrijdig zijn. Vooreerst verklaarde u dat uw partners' moeder pas op 12.05.2067 (28 august 2010) door uw partner op de hoogte werd gebracht van haar zwangerschap en jullie relatie, waardoor er die dag zelf nog een familiebijeenkomst werd bijeengeroepen (CGVS, p.6, p.12-13), terwijl uw partner daarentegen verklaarde dat zij dit reeds op het einde van de vierde maand 2067 (circa 10-15 augustus 2010) dit tegen haar moeder opbiechtte (CGVS partner, p. 10). Voorts verklaarde u dat deze familiebijeenkomst duurde van zeven uur s' avonds tot middernacht (CGVS, p.13), terwijl uw partner daarentegen verklaarde dat dit duurde van middernacht tot halfvijf 's morgens (CGVS, p.11). U verklaarde tevens expliciet dat u tijdens dit treffen enkel geslagen werd door uw zus, uw broer en uw vader en dat uw partner enkel en alleen geslagen werd door haar moeder en zus (CGVS, p 13-14). Uw partner verklaarde daarentegen dat u zowel werd geslagen door uw broer, uw vader, haar moeder, haar vader, alsook door aanwezige dorpelingen (CGVS partner, p. 11). Voorts stelde zij dat zijzelf niet geslagen werd, wel enkel geduwd en aan het haar getrokken door uw zus en vrouwelijke dorpelingen (CGVS partner, p. 11).

Gelet op geheel van bovenstaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas."

Waar de verzoekers stellen dat de gemachtigde geen actueel onderzoek heeft gevoerd naar de thans opnieuw geuite vrees omwille van de verboden relatie, merkt de Raad op dat uit de beslissing van de commissaris-generaal genoegzaam blijkt dat deze vrees ongeloofwaardig is, zoals ook in de derde en vierde bestreden beslissing wordt aangegeven. Een verder onderzoek is, gelet op deze vastgestelde ongeloofwaardigheid, dan ook niet vereist. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekers zelf in gebreke blijft om concrete op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en te staven met een begin van bewijs. De Raad beklemtoont dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekers moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* beperken de verzoekers zich tot het uiterst summier herhalen van wat zij tijdens hun asielrelaas reeds aanhaalden, doch niet geloofwaardig werd bevonden, en tot een in het geheel niet onderbouwde verklaring dat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, hun fysieke integriteit in het gevaar is. De verzoekers brengen echter geen enkele vorm van bewijs naar voor om de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM concreet te onderbouwen.

Waar de verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State, dient te worden opgemerkt dat aan dit arrest een beslissing inzake de onontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag ten grondslag ligt en dat uit dit arrest bovendien geenszins kan worden afgeleid wat de verzoekers ervan maken. De verwijzing is dan ook niet dienstig.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in zoverre dit laatste beginsel al dienstig op de kritiek van de verzoekers zou kunnen worden betrokken, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin is een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

3.3. In het derde middelenonderdeel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

De Raad merkt evenwel op dat artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 9 juli 2015, nr. 11.409 (c)).

Waar de verzoekers stellen dat zij het recht hebben om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting inzake hun beroep tegen de beslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekers in deze zaak - gekend onder het rolnummer 159.930 – eveneens werden opgeroepen ter terechtzitting van 15 juni 2015 en dat de verzoekers, hoewel niet blijkt dat de bestreden beslissingen zouden zijn uitgevoerd, niet persoonlijk zijn verschenen.

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking onder punt 3.2. in de mate dat de verzoekers herhalen dat het onredelijk is dat de bestreden beslissingen werden getroffen terwijl hun beroep tegen de beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende was.

3.4. In het vierde en laatste middelenonderdeel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 7, §1 en 9 van het IVRK en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande verwijst de Raad wederom naar de bespreking onder punt 3.1. en herhaalt hij dat uit de eerste bijlage 13 duidelijk blijkt dat het kind van de verzoekers wordt geacht samen met de moeder het land te verlaten. Ook aan de tweede verzoeker werd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten en in de bestreden inreisverboden wordt wel degelijk ingegaan op de situatie van het kind van de verzoekers. De gemachtigde stelt met name het volgende: *“Dat hun kind in België is geboren betekent niet dat het voor het kind daardoor onmogelijk is geworden om in het land van herkomst van de ouders op te groeien. Het kind is nu 3 jaar. Betrokkenen wisten dat hun verblijf precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielprocedure die zij opstartten. Betrokkenen wisten evenzeer dat zij België dienden te verlaten indien noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming zou worden toegekend. Het komt in de eerste plaats betrokkenen toe om een einde te maken aan hun onwettig verblijf en de instructie om het grondgebied te verlaten vrijwillig op te volgen.”*

Zodoende blijkt dat de gemachtigde, in weerwil van hetgeen de verzoekers voorhouden, wel degelijk rekening heeft gehouden met het belang van het kind van de verzoekers toen hij op 23 december 2014 de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten trof. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt enkel dat de gemachtigde *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* rekening houdt met het hoger belang van het kind, doch hieruit volgt niet dat in de akte zelve waarmee de beslissing tot verwijdering ter kennis wordt gebracht hieromtrent uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden. Dat aan de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *in casu* tegemoet is gekomen blijkt genoegzaam uit de motieven die desbetreffend werden opgenomen in de bijbehorende beslissingen tot afgifte van een inreisverbod.

De thans bestreden beslissingen hebben *in casu*, te meer er geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging, dan ook geenszins tot gevolg dat de verzoekers van hun kind zouden worden gescheiden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ligt niet voor. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen de artikelen 7 en 9 van het IVRK, voor zover deze verdragsartikelen al directe werking zouden hebben, is geschonden.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enige middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE